Svenska Canada Tidningen

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING COMPANY, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 925 Logan ave. Winnipeg, Man. P. M. DAHL, Mgr.

Telephone: A 9011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$3.00
Halvt år, i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	2.50
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa senare, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressslappen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50

Förlovningsannonser, Önskas, etc. 50c per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för småannonser bör all tid insändas i förskott.

Torsdagen den 26 Januari, 1921.

Ur askan — i elden.

FRANKRIKE tyckes med stora steg ila sin undergång till mötes. Under Aristide Briands ledareskap visade det en alarmerande hatfullhet mot Tyskland och flera gånger var det på vippen att förbindelserna med England därför avbrutits. Men Frankrike har i dagarna hoppat ur askan och i elden genom att överantvarda premiärskapet åt Raymond Poincare, som riktigt frossar i tyskhat och krigsgalenskap och vilken som de konservativas ledare i senaten alltid motsatte sig varje eftergift till Tyskland.

Det vore lögn att säga att Briand visade några liberala tendenser. Men vi kunna ju säga, att han då och då visade tendenser, som ej voro så fullt konservativa som de övriga hatfyllda franska "patrioternas". Men varje gång Briand visade en smula förstånd och mänskligheit, upphävde de stockkonservativa formliga tillvrål med Poincare i spetsen.

Nu anser det krigsgalna Frankrike tiden vara inne att krossa ärkefienden Tyskland och dess nu upphöjda profet Poincare predikar med mycken svavelse: ingen eftergift åt Tyskland, fredsfördraget måste fullföljas, uraktlåtenhet att göra detsamma kommer att giva Frankrike fullständig frihet att taga den aktion, det finner för gott.

Mellan raderna kan man läsa hans önskan att tyskarna ej uppfylla fredsfördraget blott för att han skall få tillfälle att som en hungrig gam kasta sig över Tyskland, vars verkliga rikesdomar han anser vara ofantliga och outtömliga och av vilka han önskar föra mesta delen över till sitt eget land.

Poincare och hans anhängare äro så förblindade av hat och rovlystnad att de ej inse att ett ruinerat Tyskland blir en kräftböld för hela Europa och en böld, vars smitta kommer att sprida sig till de andra länderna — ej minst Frankrike. De inse ej att varje lem i den europeiska statskroppen måste vara frisk för att tillförsäkra hela kroppens hälsa. De besinna ej, att den som gräver en grop åt andra — faller själv däri.

"Ingenting lärt".

MÖRKT OCH PESSIMISTISKT skådar Anatole France på det aktuella världsläget. Då han nyligen var i Stockholm för att mottaga sitt Nobelpris i litteratur, intervjuades han av en representant för Stockholmspressen, varvid han framhöll, att människorna ingenting lärt utav krigets fasor. Härnedan återgiva vi några få av hans uttalanden, vilka sannerligen äro värda allt beaktande.

"Tiden är ond. Och det onda kommer från kriget. Mänskligheten har intet lärt av denna ohyggliga katastrof. Och snart, mycket snart, hotar en ny olycka, det gäller att ta vara på minuterna innan den redan är över oss".

— Kriget var ohyggligt, säger han, men vad som kommit efter är icke mindre fruktansvärt. Den som en gång varit med om en olyckshändelse brukar bli bränd för att utsätta sig för faran på nytt — men av denna avskyvärda läxa tyckas människorna intet ha lärt. Ej ett steg närmare världsfreden ha de kommit, och en förnyad katastrof hänger redan i luften över deras huvuden — det gäller att avvärja den innan det blir för sent.

M. France nar inga milda ord för den ultranationalistiska anda, vilken, tack vare kriget, kommit att sticka sitt huvud allt högre i världen.

— Clarté-gruppen med dess vidsynta program har ju en viss betydelse i motsatt riktning, medger Anatole France. Det finns också några få enstaka män i Europa som förstått att lära av kriget, att dra ut någon nytta av det. Bland dem står främst Wells; men även Romain Rolland och Barbusse äro att räkna till dem som modigt skilt sig från mängden för att öppet bekänna en uppfattning som överensstämmer med mänskligt samvete.

Tanken att söka föfena vad som brustit mellan folken, att återställa en allmänmänsklig anda i världen genom en konferens av författare och vetenskapsmän har ingen anhängare i Anatole France. Hans uppfattning om de lärdas världsborgarsinne är ej smickrande för dessa.

— Vetenskapen kan väl vara internationell, men vetenskapsmännen bli det aldrig — åtminstone ej genom en sådan kongress, säger han. Vetenskapsmännen äro icke de som skola bringa fredens anda in i världen.

— Krigets artilleriingenjörer voro också lärda män, tillfogar han korthugget och ironiskt.

I går mig, i dag dig.

ÖDET, som inte sällan visar ett elakt skämtlynne inte blott mot enskilda individer utan även mot hela stater, har på senaste tiden försatt Finland i nästan alldeles samma ställning till en "folkspillra" av dess nationalitet som den Sverige nyligen intog till ålänningarna. Sovjetryssland spelar nu mot Finland samma roll som Finland då spelade mot Sverige.

Innevånarne i Östkarelen ha rest sig — närmast med anledning av den kränkning som de lidit i sin vid Dorpatfreden, visserligen tämligen i förbigående, utlovade självstyrelse — och kämpa för anslutning till sitt stamfrändeland Finland, till vilket de vänt sig med anrop om bistånd. Och alldeles som den svenska regeringen på sin tid inte kunde eller ville avvisa de stambefryndade åländingarnas hänvändelse om understöd, så har den finska regeringen inte nu kunnat eller velat avvisa karelarnes — fastän dessa visserligen betett sig vida mindre lojalt mot det land de tillhöra än åländingarna betett sig mot Finland, skriver en Sverige tidning. Veterligen finns det finska "patrioter", som brinna av begär att se sitt lands gränser vidgade åt öster, dess befolkning ökad med ett 200,000-tal nya medborgare och, det må även tilläggas, dess nationalförmögenhet höjd med Fjärrkarelens stora, värdefulla skogstrakter — för ett fattigt land som Finland blir det sistnämnda motivet naturligtvis mycket tungt vägande. Den finska riksledningen har emellertid insett nödvändigheten av ett försiktigt tillvägagångssätt, och efter sin hållning till Sverige i Ålandsfrågan har den väl också känt på sig att den inte med någon synnerlig förhoppning om framgång kunde uppträda som nationalitetsidéns riddare. Den har därför inskränkt sig till en hänvändelse till Nationernas förbund, vari den, erinrande om sitt folks stamfrändskap med Östkarelens befolkning, framhåller att denna, "en nationell minoritet, befinner sig i största fara och utsatt för fullständig tillintetgörelse samt sålunda ovillkorligen är i behov av alla de garantier och all den omedelbara hjälp, som folkförbundet kan skänka den", och vädjar till detta förbund att följa de anförda händelsernas utveckling med uppmärksamhet, hemställande huruvida det inte även i detta fall kunde vara lämpligt att utse en rapportörkommission för att undersöka förhållandena på ort och ställe — parallellen med den svenska aktionen för Åland är påfallande in i detalj. —

Så har Finland nu själv kommit i samma läge som Sverige nyss befann sig i och har nu all anledning att pröva sina hårda domar över den svenska Ålandspolitiken — för så vitt det äger någon förutsättning för självbesinning. Det torde i så fall nu inte kunna undgå att finna nämnda politik alldeles naturlig, och om det själv inte gått till något krav på folkomröstning bland karelarne, så torde det nog mer bero på bristande möjlighet än på bristande vilja.

Det må slutligen anmärkas, att östkarelen aldrig tillhört Finland, medan Åland tillhört Sverige ända till 1809, att östkarelarnes språk inte är finska, utan ryska, samt deras religion den grekisk-katolska, medan åländingarna som bekant tala ren, obruten svenska och visst inte ens förstå finska, samt till sin religionsbekännelse äro lutheraner. Den stamfrändesak, för vilken Finland nu uppträtt som försvarare och hjälpare, synes sålunda i dessa avseenden vara mindre självklar än den Sverige förde mot Finland.

Älskar människan slaveri?

SÅ SÄGER åtminstone George Bernard Shaw, och då man märker apatin hos de människor, för vilka reformrörelser organiserats, kan man ej annat än undra, om det icke ligger en god del sanning i nedanstående ord:

"Rousseau sade att alla människor voro födda fria, och detta yttrande i dess rätta tillämpning var och är ett stort och sannt ord. Låt det likväl ej leda oss till det misstaget att antaga, att alla människor längta efter och omfamna friheten, då den erbjudes dem.

Tvärtom måste friheten påtvingas dem och även så söka de undgå den, om den ej är religiöst inpräglad eller vaktas noga. Dessutom äro människorna födda ödmjuka och måste enligt naturen förbliva så med hänsyn till allt, de ej förstå. Politisk vetenskap och regeringskonst äro nu bland de saker, som de ej förstå, och för närvarande äro de ej häller tillåtna att förstå dem. De kunna förslavas av ett system, som vi för närvarande äro, enär det råkar finnas där och enär ingen förstår det. Ett intelligent kapitalistiskt system skulle giva oss alla, vad de flesta av oss äro intelligenta nog att önska...

De söka reformera mänskligheten på samma sätt som en gammal kvinna skulle försöka resa ett störtat lokomotiv genom att peta på det med en virknål. Och detta enär de ha uppfostrats — ej i mandom och frihet — utan i blindhet och slaveri av både föräldrar och skollärare, vilka själva voro offer för samma missledande.

De önska ej frihet. De ha ej uppfostrats att önska det. De välja slaveri och inkompetens — och allt det övriga onda fäster sig automatiskt vid dem... Ni kan ej styra män uppfödda som slavar på annat sätt än som slavar bruka styras. Man kan hopa lagar om rättigheter och habeas corpus akter, kungöra amerikanska konstitutioner, bränna slotten och avrätta länsherrarna, hacka av kungarnas och drottningarnas huvuden samt bygga upp demokrati på feodalismens ruiner — slutet på allt blir samma förtryck, som vi finna under de dagar, då advocerandet av frihet straffades med halshuggning. Under det tjugonde århundradet ha vi haft lika mycket som i gångna tider av brutalt tvång och barbarisk intolerans, av prygling och av hängning, av skamlös orättvisa i domarsätet och hätska utfall från predikstolen, av naivt bruk av tortyr, av förföljelse och undertryckande av talfrihet och pressfrihet, av krig, av våldsdåd mot och slaktning av hjälplösa icke stridande av båda könen, av prostituering av professionell talang, av försvar av uppenbara orättvisor, etc.... Demokratien i Amerika har lett till att de ordinärt förfinade personerna dragit sig tillbaka från politiken..."

Quebec har alltid visat sig vara den mest konservativa provinsen, och nu har den senast visat det genom förslaget att canadensare skola kunna hugnas med engelska titlar. Det skulle allt smaka namnam för många av våra skogs-, kol- och järnvägsbaroner att kunna köpa sig en Sir-titel eller kanske ännu något finare. Vi vilja dock hoppas Canada blir förskonat från dessa korrumperande, imperialistiska judaspängar.

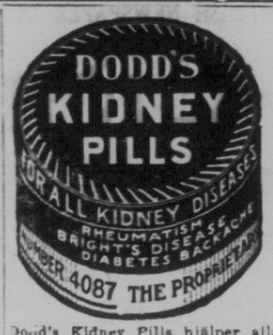

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Svenskheten

Vi äro svenska männer,
vi äro svenska mör,
vi äro trogna vänner
från Boden och Skanör;
vi äro alla fränder
av samma ädla släkt
från Bottenhavets stränder,
som hit vårt vingpar sträckt.

Väl är vårt karga rike
helt blekt mot söderns glans.
Oss finns dock ej dess like;
allt skönt hos henne fanns.
Vår moder Svea gav oss,
vad vi ej här kan få. —
Kan hon ej vänta av oss
ett tacksamt hjärta då?

Vi svenskar uti världen,
i fjärran, sköna land, —
vår hembygd, varför är den
en minnets diamand?
Varföre slår så väldig
en våg i varje barm,
då sången stiger: "Hell, Dig,
vårt land" i stridens larm?

Ej av det att vi tänka
just på det stycke jord,
där kvällens stjärnor blänka
över vårt hem i Nord.
Ej av det att vi drömma
om just den blåa strand,
där älskande och ömma
vi tryckt varandras hand.

Ej av det att vi hoppas
tillbaks till hemmets dörr,
ty andra vårar knoppas
och allt är ej som förr.
Ej spänner det i viljan
blott att få se igen
en månskenskväll på Siljan
och mången dyrbar vän.

Nej, svenskar, det är andra
långt härligare band,
som knyta hop oss alla
i kärlek till vårt land.
Det är det mannavulna,
det är det oskuldsblå,
det är det karga, kulna
men väldiga ändå.

En svenskhet att bevara,
helt visst du äger den
ej uti Lund och Skara
men i ditt bröst, min vän:
det rätta, som du tänkte,
det sköna, som du drömt,
det levnadshopp, du skänkte
de arma, världen glömt.

På färder över vågen
bad vikingen med sig
detsamma mod i hägen,
som fyller dig och mig,
densamma kraft i viljan
och trofasthet i ord,
som väl ha växt vid Siljan
men blommat över jord.

I röda krigarlekar
var svensken fordom med.
Nu han sig ej förnekar,
då kampen gäller fred.
Vi Finland återvunnit
med idog flit och bön;
nationerna nyss funnit
oss söka fredens lön.

Vi tro, att fredens viljа
välsigna skall vår id
och sprida dygdens lilja,
som blommar över strid.
Vi kämpa i den striden
att mura templet opp.
Det är den svenska iden,
det är vårt svenska hopp.

Så låt oss alla räta
vår rygg och kämpa på,
i frid och kärlek mäta,
vad vi mot andra få.
Jag tror, vi plikter bära
mot världen, klädd i stål,
och bäst vårt Svea ära
i kamp för ädla mål.

S. W. GJÖRWELL.

Brandon, 1922.

I Versailles-konferensens fotspår

Speciellt för Svenska Canada-Tidningen av N. F. Brown.

III.

Chicago, den 20 jan., 1922.

Det är icke mycket att rapportera från Washingtonkonferensens arbete under de senaste två veckorna. Tydligen arbeta delegater och experter med största flit, men med resultat är det tämligen klent beställt. Konferensen går f. ö. som på en vulkan. Händelserna i Europa — Briands fall och Poincarés tillträde till makten med den senares krigsförklaring mot allt vad tolerans och sunt förnuft heter — hotar omintetgöra det lilla, som åstadkommits, och det kan hända, att denna illustra konferens på grund härav icke ens får de 10 till 20 procents resultat av vad man från början beräknat och som förespåtts av flera klarsynta män.

Någon öppen session har icke hållits under dessa veckor, men det talas i dagens tidningar om en dylik session nästa vecka såsom en ganska given säkerhet. Femmaktsfördraget om begränsning av rustningar till sjöss, som påstods vara så gott som färdigt, när jag skrev min förra korrespondens, hålla experterna ännu på att lappa. Tidsutdrägten säges härröra sig från att de japanska delegaterna varit nödsakade i vissa punkter underhandla direkt med sin regering och detta har tagit tid. I morgontidningarna i dag förmäles emellertid, att fördraget, som under de senaste dagarna i flera punkter blivit förändrat, nu är klappat och klart med undantag av artikeln om fortifikationer i Stilla havet.

Det positiva resultatet under de två senaste veckorna är endast följande: Komitén för rustningsbegränsning antog den 7 januari den av Elihu Root framlagda resolutionen om förbud mot giftiga gasers användande i krig. Däremot beslöt komitén bordlägga frågan om begränsning av flygvapnet och revidering av krigsregler till en kommande konferens.

Kina har annars under de senaste veckorna tagit Washingtonkonferensens intresse i anspråk, men här har man icke nått några resultat, delvis på grund av Japans obstinata fasthållande vid sina krav och dels på grund av den amerikanska delegationens undfallenhet för Japan. Trots de offentliga kommunikéernas påstående, att Kina vunnit den ena segern efter den andra på konferensen, är faktum det, att egentligen endast tvenne saker hittills erkänts Kina, nämligen borttagandet av de utländska postkontoren i Kina samt en ökning av de kinesiska tullavgifterna till 5 proc. ad valorem på alla varor, som importeras till Kina. Att Kina såsom suverän makt skulle få bestämma sina egna tullavgifter ligger tydligen utanför stormakternas tankegång.

Shantungfrågan är ännu olöst. Japan är tydligen villigt att till Kina återlämna Shantungjärnvägen, men vill behålla kontrollen över densamma. De kinesiska delegaterna motsätta sig naturligen detta.

Kinas delgeation har även krävt, att de 21 krav, som 1915 med våld påtvingades Kina av Japan och som nu äro förkroppsligade i japanska koncessioner i Manchuriet och Mongolien, skola behandlas av konferensen. Detta har naturligen mött segt motstånd från japanskt håll, där man håller före, att dessa frågor icke kunna behandlas eller avgöras av Washingtonkonferensen. Kina har vädjat till Hughes och Balfour, men icke lyckats tilltvinga sig några säkra löften från dessa herrar.

Den 17 januari såg det ut som om Hughes och Balfour äntligen skulle ha funnit en utväg ur den svåra kinesiska dilemman. Denna dag framlade nämligen statssekreterare Hughes en resolution, som rekommenderade den öppna dörren i Kina och som sades ha till ändamål att sätta alla makter på samma nivå med avseende på rättigheter och koncessioner i Kina. Från mr Balfour kom ett amendement, som gick ut på att en referenstribunal tillsättes, som skall avgöra alla tvistigheter angående Kina. Även nu existerande koncessioner kunna, enligt detta amendement, framläggas inför denna tribunal.

Denna resolution har av de kinesiska delegaterna tolkats såsom ett försök att undkomma en diskussion om den japanska plundringen i Kina på Washingtonkonferensen och istället överlåta dylik diskussion till en särskild tribunal.

Huru som helst: Italien antog för sin del resolutionen, men Japan accepterade den endast "i princip" och bad om uppskov för att konsultera Tokio, och Frankrike satte sig emot resolutionen på grund av att nuvarande koncessioner blivit inblandade i densamma. Så står saken i skrivande stund.

* * *

Såsom jag redan i min första korrespondens påpekade, är denna artikelserie endast avsedd att giva en kortfattad resumé av händelserna på Washingtonkonferensen. Jag har så mycket som möjligt sökt hålla mig till detta snäva program. I dag anser jag det dock vara på sin plats att, då nu Kina intager den mest framskjutna platsen i konferensens förhandlingar, giva de ärade läsarna en del upplysningar, som icke stå till buds i den vanliga tidningspressen och som måste särskilt inträssera vid ett studium av Japans och Kinas tvekamp i Washington.

Det finnes en tidningskorrespondent vid Washingtonkonferensen, som kanske är den enda av de många, som har ett verkligt grepp just på den kinesiska frågan och fjärran östren-frågan i allmänhet. Denne korrespondent är Nathanael Peffer, som i många år levt därute och som talar flytande både japanska och kinesiska samt har fjärran österns diplomatiska historia under de senaste tjugufem åren på sina fem fingrar. I tidsskriften The Nation för den 18 januari har mr Peffer gjort en hel del uppseendeväckande avslöjanden och givit "inside story" om intriger, som från japanskt håll bedrivas vid konferensen, och som kasta ett förklarande ljus över saker, vilka annars kunna synas dunkla.

Peffer påminner om händelserna på Versailleskonferensen, då de kinesista delegaterna vägrade att underteckna fredsfördraget, emedan Shantung överlämnats till Japan. Japan gick då bakom de kinesiska delegaternas rygg och intrigerade med den kinesiska regeringen, som gav sina delegater i uppdrag att underteckna. Dessa vägrade emellertid, litande på den allmänna sympati för deras attityd, som kraftigt demonstrerades hemma i Kina. Inga påtryckningar hjälpte. En tom plats, där Kina skulle ha undertecknat, lyste i ögonen på fredsfördraget och blev den fläck, som kanske mest av allt märkte detta dokument såsom ett av de nesligaste, som någonsin sett dagens ljus.

Saken har upprepats i Washington. När de kinesiska delegaterna vägrade att gå in på Japans villkor angående Shantung, började intrigerna bakom delegaternas rygg. Denna gång blev följden av dessa intriger, att hela den kinesiska regeringen föll, och en ny regering uppsattes i Peking, som var villig att gå Japans ärenden. Japans lejde protegé, Manchuriets banditgeneral, Chang Tso-lin, tågade mot Peking, tvingade regeringen att avgå och insatte Liang Shih-yi såsom premiärminister. Denne, som kallas "rikedomens gud", anses vara en av Kinas mest sinistra, samvetslösa men även skickligaste krafter. Han har förut varit Kina finanminister, och hans bedrifter såsom sådan och annars, låta otroliga för dem, som icke känna till de rent av anarkiska förhållanden, som råda i officiella kretsar i Mittens rike. Han har länge strävat att återkomma till makten, men därtill krävdes militärt understöd och pänningar. Det förra erhöll han från Chang Tso-lin och det senare stod till buds från Japan. Priset var naturligen Shantung.

Strax efter Liang Shih-yis tillträde till makten, erhöllo delegaterna i Washington order från Peking att gå in på Japans krav, att Kina accepterar ett lån från Japan för att betala för Shantungjärnvägen, vilket skulle betyda, att Japan får behålla kontroll över denna järnväg och därmed över Shantung. Åter utspelades de scener, som man påminner sig från Versailles. Kinas delegater vägrade att lyda sin reegrings order. De visste, att Japan låg bakom det hela, och de höllo före, att de icke behövde lyda en regering, som uppsatts av utländsk makt för att förråda det egna landet. I Kina utbröto emellertid ganska allvarliga oroligheter, och dessa tvingade Peking-regeringen att kabla till de kinesiska delegaterna, att det hela var ett missförstånd. Men mr Peffer anser det vara alldeles säkert, att de japanska intrigerna i Peking därmed ingalunda äro slut.

Utgången av Shantungkontroversen beror därför troligen ytterst på händelserna i Kina. Ett telegram från Kanton av den 16 dennes säger, att en ny revolution av större omfång än någon under de senaste elva åren förestår. Oppositionen mot Liang Shih-yi och banditgeneralen från Manchuriet är stor. En av Kinas största generaler, Wu Pei Fu, generalinspektör för provinsernna Punan och Hupeh, har sänt den nya regeringen i Peking ett ultimatum, att den omedelbart avgår. Om detta ultimatum avslås, hotar han att med sin betydliga armé marschera mot Peking och med våld genomdriva det.

Under tiden ha de japanska delegaterna, sin vana trogen, då de önska tidsutdrägt för intriger, åter börjat vänta på "fördröjda" telegram från Tokio.

VARFÖR NI BÖR SPARA

För att försakra er själv emot en okänd framtid.
För att försäkra er om lycka och komfort på gamla dagar.
För att tillförsäkra er familj om medel i händelse av er död..
Börja en Sparbankskonto i dag hos

THE ROYAL BANK OF CANADA

Inbetalt kapital och reservfonder....$40,000,000
Totaltillgångar $500,000,000

Landsmän!

Skall jag taga vara på min broder?

Under denna rubrik vill jag till alla, som träffas av dessa rader, vördsamt anhålla om en liten hjälp för en landsman, som genom sjukdom placerats i denna belägenhet, där vi kunna hava glädjen att visa i handling vårt deltagande för en lidande broder.

Personen ifråga är Peter Emanuel Olson från Product, Sask., som varit oförmögen till arbete sedan han träffades av influensan i februari 1919. Som influensan sedermera urartade till en svårbotlig bröståkomma, måste han först underkasta sig en operation på hospital i Winnipeg, och nu sedan i juni 1921 har han varit intagen vid Fort Qu'Appelle Sanatorium och måste troligen stanna där hela denna vinter. Som vi känna till, så tager det otroligt med pängar att anlita läkare. Därföre, landsmän, låt ej detta rop få ohört klinga över Canadas vida yta, kunna vi lätta en lidandes börda i någon mån, så låt oss då med glädje bidraga med vår skärv. Bidrag kan sändas direkt till Peter Olson, Saskatchewan Sanatorium, Fort Qu'Appelle, Sask., eller också till undertecknad, som vill vara ansvarig för de medel, som insändas till mig, och för vilka jag skall redovisa i Svenska Canada-Tidningen eftersom de inflyta.

Chas. Wehlen.

Product, Sask., Jan. 1922.

Ovanstående upprop vilja vi på det bästa rekommendera och samtidigt föreslå att pängarna insändas till Mr. Chas. Wehlen, Product, Sask., vilken lovat redovisa för alla insända medel i denna tidning. Vi anse det vara bäst sända pängarna till honom, så att en man har hand om hela insamlingen. Vi äro säkra om att alla bidrag, om det så blott är 50 cents, äro välkomna. Landsmän, gören vad I kunnen för en sjuk och behövande landsman. — RED.

Var mycket nervös. "Jag var förr så nervös att hela min kropp skakade", skriver herr Halvor Jacobson i Kenyon, Minn. "Jag led av sömnlöshet, hade ingen aptit, och när jag åt, fick jag förskräckliga magplågor. Jag var även besvärad av förstoppning och ryggvärk. Jag rådfrågade flera läkare och försökte alla möjliga mediciner utan att erhålla lindring. Tack vare Dr. Peters Kuriko ha alla mina krämpor försvunnit och jag åtnjuter nu den bästa hälsa". De märkliga resultat, som detta berömda örtmedel åstadkommer, bero på dess verkan på matsmältnings- och avföringsorganen; det avlägsnar överflödiga och förskämda ämnen och hjälper naturen att bygga upp starka nerver och att frambringa nytt, rikt, rött blod. Dr. Peters Kuriko säljes ej genom apotekare, utan tillhandahålles av speciella agenter, tillsatta av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras tullfritt i Canada.

Sextio norska renar ha inkopts av Conversation Commission of Michigan och komma att beta i norra delen av staten.

Nyl. dog i Sikeston, Mo., mrs Emely Berryman Russel, som påstås vara den första "vita" flicka född i Kansas. Hon föddes i "Kickapoo Indian nation" för 83 år sedan.

Edra ögon

Ett hälsosamt, rensande uppfriskande och belande Lotion-Murine för rodnad, ömhet, granulation, klåda ogon och ögonlock. 2 droppar efter biografbesök, automobilresor och golf skola vinna edert förtroende. Fråga eder apotekare efter Murine, då edra ögon kräva vård. M-18.

Murine Eye Remedy Co., Chicago